

ಸಂಬಂಧವೇನು? ಸರಿ! ಏನಾದರೆ ನನಗೇನು? ನಾನು ಬಂದ ಕೆಲಸ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಅಯಿತು. ಟೀಸ್‌ಗಳು ಮುಗಿದು ನನ್ನ ಕಿಡ್ಲಿ ಸರಿಹೋಗುತ್ತೇ ಅಂತೆ ಸಾಕು. ತನಗೆ ಬರಬೇಕಾದ ದುಡ್ಡನ್ನ ಹೊದಲೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಿಡಬೇಕು.' ಅಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಸತ್ಯವಿ ತನ್ನ ನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಮಾಡಿದರು.

ಒಂದು ಗಂಟೆಯ ನಂತರ ದುರ್ಗ ಕಾಫಿ ಕಟ್ಟಿನೊಡನೆ ಬಂದಳು.

“ನಿಂದೆ ಮಾಡ್ಡಿರಿ ಅಷ್ಟು...” ಅಪ್ಪಾಯಿತೆಯಿಂದ ಕೇಳಿದಳು.

“ಇಲ್ಲ ಮಾತ್ರ, ಏನೋ ಯೋಚನೆ ಮಾಡ್ಡಿದ್ದೇ.”

“ಎನು ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡ್ಡಿದ್ದೀ?” ಮುಗ್ಗಳುಗೂತ್ತು ಕೇಳಿದಳು.

“ನಿನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಅಲ್ಲೂ ಗಳಳಿದ್ದ ಹೋಟೊಗಳನ್ನೇಲ್ಲ ನೋಡ್ದೇ. ಮಾಧವಯ್ಯನವರ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದ ವರು ಯಾರು? ಅವರು ಮಾಧವಯ್ಯನವರಿಗೆ ಏನಾಗ್ತರೇ?”

“ಅವರೇ ನಮ್ಮ ಅಮ್ಮನವರು. ಇಂದ್ರಾಜಿ ಅಮ್ಮ, ಮಾಧವರಾಯರ ಪಣಿ...”

“ಅಂತೇ ನಿಮ್ಮ ಅಮ್ಮು...”

“ನಂಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ. ನಿನು ನೋಡಿದ ಹೋಟೊಗಳಲ್ಲಿರೋ ಎಲ್ಲ ರಿಗೂ ಅವರೇ ಅಮ್ಮ... ಅಪ್ಪು...”

“ಅಂತೇ?...”

“ಅವರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ, ಮಕ್ಕಳಾಗದಂತೆ ಆಪರೇವನ್ ಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಅಂತ ಎಲ್ಲೂ ಹೇಳ್ಣಾರೆ. ನನ್ನಂಥ ಅನಾಥ ಬೀದಿಮಕ್ಕಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಹಣ್ಣು ಹಣ್ಣು ಮುದುಕರವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿಗೂ ಅವರೇ ಅಮ್ಮ, ಅಪ್ಪು!...” ಹಾಗೆ ಹೇಳುವಾಗ ಅವಳ ಗಂಟಲು ಕಟ್ಟಿತ್ತು.

“ಎಷ್ಟೋ ಜನ ರೋಗಿಗಳಿಗೆ, ವೃದ್ಧರಿಗೆ, ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಅನಾಥರಿಗೆ ದಿಕ್ಕಾಗಿ ಸೇವೆಗೈದ ಅಮ್ಮ, ತನ್ನ ಅರೋಗ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಪರಿಣಾಮ ಈಗ ಅವರ ಎರಡು ಕಿಡ್ಲಿ ಹಾಳಾಗಿವೆ. ಇವತ್ತು ಸಾವು ಬದುಕಿನ ನಡುವೆ ಒದ್ದಾಡಿದಾರೆ. ಅವರ ಅರೋಗ್ಯ ಸುಧಾರಿಸದಿದ್ದೇ ಎಮ್ಮೆ ಜನರ

